

Betragtning selvfølgelig rigtig, men jeg synes ikke, den kan staa for en moralsk Prøve, idet disse smaa Pensionister i det væsentligste og for manges Vedkommende helt er henviste til at leve af den ringe Pension, de oppebærer fra Statskassen. De er overordentlig vanskeligt stillede, for hvis de henvender sig om Hjælp til de kommunale Institutioner, Hjelpekasser o. l., er man der mest tilbøjelig til at indtage det Standpunkt, at naar Staten har Forsørgelsespligten, saa er det rimeligt, at det er Staten, der tager sig af dem ved at forhøje den Pension, de oppebærer, saaledes at de derved bliver i Stand til at leve. Jeg ved, at der er særdeles mange af de smaa Pensionister, som under den nuværende Dyrtd er overordentlig slet stillede, og jeg tror ikke, det nytter at afvise dette Spørgsmaal. Selv om jeg naturligvis erkender, at det er et meget stort og vidt forgrenet Spørgsmaal, tror jeg, man bliver nødt til at tage denne Sag op, hvis man ikke vil opretholde en Tilstand, der er i højeste Grad uretfærdig overfor de mange Mennesker, som dette Spørgsmaal angaar.

Men er dette Tilfældet med Pensionister, saa er det sikkert i endnu højere Grad Tilfældet med dem, som er under Invalidforsørgelse. Trangen til en Forbedring af Invalidunderstøttelserne er sikkert endnu langt højere. Invalidforsørgelsen — jeg tænker her nærmest paa Freds-Invaliderne — er jo hjemlet ved Loven af 20. Maj 1876, med Tillæg af 27. Februar 1897, hvorved Understøttelserne blev forhøjet med 25 pCt. Men de Understøttelser, som her udbetales, er som Regel meget smaa og langtfra tilstrækkelige til at sikre de paagældende en nogenlunde sorgfri Tilværelse. Den højeste Understøttelse, der kan naas, er 875 Kr. aarlig, men efter hvad jeg har erfaret, er det meget sjældent, man naar op til denne højeste Understøttelse, medens der som Regel udbetales meget mindre Understøttelser. Jeg har netop i de sidste Dage haft Lejlighed til at gøre mig bekendt med et enkelt Tilfælde, som viser, hvor vanskeligt mange af disse Mennesker er stillede, idet jeg tror, at dette Tilfælde ingenlunde er en Undtagelse, men tværtimod Regelen for mange af disse Folk. Det drejer sig om en Fredsinvalid, som under Militærtjenesten har faaet en saadan Beskadigelse, at han er ude af Stand til at arbejde. At det forholder sig saaledes, fremgaar af en Erklæring, som Lægen for ganske nylig har udstedt om den vedkom-

mendes Helbredstilstand, og hvori det blandt andet hedder: „Andrageren er ganske ude af Stand til at erhverve det allermindste, og da han lider af stadig tilbagevendende Besvimelsesanfald, saa er nu ogsaa hans meget virksomme og dygtige Hustru ganske forhindret i at kunne tjene noget som helst udenfor Hjemmet“. Og Lægen tilføjer, at „Sygdommen sandsynligvis stadig vil forværres“. Her staaer man altsaa overfor en Mand, som under sin Militærtjeneste er kommet saaledes til Skade, at han ikke alene er ude af Stand til at arbejde, men at hans Tilstand endogsaa er en saadan, at hans Hustru stadig maa være hjemme for at passe ham, da han ikke kan overlades til sig selv. Og hvad tror man nu, denne Mand oppebærer i Invalidforsørgelse? Han har ganske nylig haft et Andragende om Forhøjelse inde hos Finansministeriet, og det er lykkedes ham at faa en lille Forhøjelse paa nogle faa Kroner, og derved blev hans Understøttelse sat op til et Beløb af 48 Kr. 62 Øre om Maaneden eller 583 Kr. 44 Øre aarligt. Enhver vil kunne forstaa, at en saadan Understøttelse ikke paa langt nær er tilstrækkelig til, at en Familie: Mand, Hustru og, saa vidt jeg ved, 5 ukonfirmerede Børn, skulde kunne leve deraf. Det siger sig selv, at det er ganske umuligt. Og hvad der gør det endnu mere trist for denne Familie, er, at Meddelelsen fra Finansministeriet om, at der var foretaget en saadan ringe Forhøjelse af den ham tilstaaende Pension, ledsagedes af følgende Bemærkning: „Det tilføjes, at De herefter oppebærer den højeste Forsørgelse, der efter Lovgivningen kan tilstaaes Dem, hvorfor det vil være unyttigt at fremsende yderligere Ansøgning, der i hvert Fald ikke vil blive besvaret“. Det siger sig selv, at denne Meddelelse gjorde et højst pinligt Indtryk i Familien, der nu i den kommende Vinter skal leve af denne Understøttelse af 48 Kr. 62 Øre om Maaneden. Sognets Hjelpekasse har stillet sig velvilligt og forstaaende overfor Familien, men finder paa den anden Side, at det dog egentlig ikke er derfra, Hjælpen burde ydes, men at det Sted, hvor de vedkommende rettelig maatte kunne henvende sig med deres Begæring og faa den efterkommet, var Staten, Finansministeriet. Jeg tvivler selvfølgelig ikke om, at Afgørelsen er truffet i nøje Overensstemmelse med de gældende Regler, men naar disse Regler har et saadant Indhold, at man som Maksimums-understøttelse til en saa haardt prøvet Familie fastsætter det her nævnte Beløb,